

no v serce vsaja, ljubezen do vsega, kar je domačega, da se tako njegova mlada kri napije čiste vdanosti in spoštovanja do domovine, domačih navad in spominkov.

Blagor otroku, če se mu te podobe primerno izobrazujejo in razlijajo ena v drugo, kakor žive mavrične barve na milem domačem obnebju! Izrejniki mora za to skerbeti.

Kerščanska odreja.

Kako na dalje mladino v strahu božjem izrejati.

Da bodo otroci v pravem strahu božjem izrejeni, je treba v njih srcih neminljiv serd do greha obuditi, in jih skerbne storiti, tega nar hujšega zlega, tega nar strašnejšega sovražnika v vseh priložnostih vse žive dni ogibati in varovati se. Da se to doseže, naj rejniki in učenički, kolikor jim je mogoče, velikost, ostudnost in grozovitnost smertnega greha otrokom živo popisujejo, in jim pokažejo neizrekljivo nesrečo, v katero človek po grehu zajde. Zakaj največ grehov na svetu gotovo od tod pride, ker se ne spozná zadosti nesreča, v katero greh človeka pripravi, ker se ostudnost njegova zadosti ne sprevidi. Otrokom se včasih prav z mehko in lahko besedo pravi: Tega nikar ne stori, ne govori i. t. d. to je greh — ravno kakor bi greh celó kaj majhnega bilo — in še to le boljši starši, rejniki in učenički storé; zanikerni pa, katerih je veliko več, se nad kako majhno, po nepredvidnosti ali pa še le po nesreči storjeno časno škodo, ali pa zavolj kaké druge napake ali nerodnosti otrok veliko bolj hudujejo in jo veliko večí popisujejo, kakor pa neizrekljivo nesrečo in ostudnost greha. Od tod pride, da otroci, ko odrastejo in večí prihajajo in se postarajo, tako malo strahu božjega imajo, do greha tako malo stúda občutijo in se ga tako malo varujejo. Kako je toraj ravnati, da se v otročjih srcih pravi stud in sovraštvo do greha obudi?

a) Naj se otrokom dopové, da je greh storiti ravno to, kakor zoper najvíkšega in najboljšega Gospoda in Očeta upreti se, Boga neskončno častitljivega zaničevati, njega zasmehovati in njemu samemu kljubovati in nasprotovati.

b) Da greh storiti, se toliko pravi, kakor bi človek djál Bogu: Moj Bog! jez vem in spoznam, da si naj bolj

popolnoma, da imaš v neskončni meri vse najboljše in najlepše lastnosti, vem da si vse ljubezni vreden; vendar pa te nočem ljubiti — kaka zanikerna stvar mi je ljubši, kakor pa ti, dasiravno se tvoje lepote angeli ne morejo nagledati.

c) Da greh storiti se pravi, Bogu za vse njegove dobrote nehvaležin biti, toliko kakor bi rekel: Vem in spoznam, moj Bog! da vse, kar sem in kar dobrega imam, le od tebe pride, življenje, zdravje, srečo, dušo in telo in vse njune zmožnosti — vse imam le od tebe; pa si vendar zmišljujem, kako bi te za vse te in take dobrote bolj in bolj žalil, kako bi se ti bolj nehvaležnega skazal. „Vol sicer pozná svojega gospoda in osel jasli svojega gospodarja — jez pa, ki si me preživil in zredil, povikšal in s častjo venčal, z dobrotami obdaril in me ljubil, kakor zerkalo svojega očesa, nočem svojega obraza k tebi obrniti, obrnem ti raji svoj herbet.“ Jerem. 2, 27.

d) Naj se jim dopové, kako nagnjusno je telo, kadar se duša od njega loči; smradu in gnjilobi je izdano: pa ravno tako in še le bolj nagnjusna je duša, kadar z grehom gnado božjo zgubi; smrad in gnjiloba je ona v očeh neskončno svetega Boga in svetih angelov; mrtva je za nebesa; živi in zori pa le za pekel.

e) Naj se jim dopové, da greh delati se pravi ravno toliko, kakor bi grešnik rekel: Moj Bog, moj stvarnik, moj največi dobrotnik! vem, da si ti vse storil iz ljubezni do mene, in da me hočeš vekomaj osrečiti in zveličati, ako ti bom zvesto služil; — pa tebi služiti sem se naveličal, in zdaj hočem raji služiti hudiču, tvojemu in svojemu največemu sovražniku, ki me išče in hoče zató v večno pogubljenje pripraviti!

f) Da bodo otroci velikost greha še bolj sprevidili, naj se velikrat opomnijo, da je božji Sin zavolj greha prišel na svet z lepih nebes, se včlovečil, terpel in umerl na križu, da je neskončno svetemu in pravičnemu Bogu zadostil! Koliko nesreč in nadlog, težavnih del, bolezní in drugega terpljenja, in zraven še smert nam je le ena sama nepokorščina navlekla! Ali si toraj kaj strašnejšega pred Bogom kdo misliti more — kot greh?

g) Naj se jim razloží, kako hude nasledke greh za seboj prinese. Le ojstra pokora je v stanu človeka za-

volj neskončnega zasluženja Jezusovega od naj grozovitnejših kazni — od večnega terpljenja rešiti; in ko bi tega neskončnega zasluženja ne imeli, bi naj ojtnejši pokora ne bila v stanu, z Bogom nas spraviti. Ako bi pa za greh pokore ne storili, bi bili prej ali pozneje gotovo pahnjeni v strašno peklenko brezno, iz kterega bi nam nikdar več pomagati ne bilo.

h) Naj se otrokom živo pokaže, da je človek, ki greh dela, vedno v nevarnosti, v ta strašni kraj zaveržen biti, dokler se ne spokori. Zakaj z grehom je Boga žalil in zaničeval, ki ima moč in oblast, življenje, katero mu je dal, mu spet odvzeti, in odvzeti vsako uro, ter ga v grešnem stanu zavreči v večno terpljenje. „Ne bojte se teh“, pravi Jezus, „kteri telo umoré, duše pa ne morejo umoriti; temveč bojte se tistega, ki zamore dušo in telo pogubiti v pekel!“

Moj Bog! saj imajo vendar otroci človeško serce! Ako pa človeško serce imajo, se po takem resničnem, prepričljivem, živem popisovanju mora presuniti, da se že pred besedo „*greh*“ strese, v djanji pa, da pred njim kot pred strupeno kačo beži, in se ga kot naj grozovitnejšega sovražnika ogiblje in varuje. Mnogo izgledov iz življenja svetnikov nam to poterjuje, zmed kterih tukaj le eno prigodbo povem. Bogoljubna Blanka, francoska kraljica, mati sv. Ludovika, francoskega kralja, je svojemu sinu večkrat djala: Moj sin! veš, da te neizrečeno ljubim; vendar pa bi te veliko raje tukaj pri tej priči umreti vidila, kakor pa da bi kdaj smerten greh storil!“ Ludovik se je pa po tem živem, presunljivem opominovanju tudi res greha tako varoval, da je večkrat djal: „Raje vso časno nesrečo terpim, kot pa grešim.“ Po tolikem skerbnem ogibanju pred grehom si je pa tudi zaslužil, da je sprejet v častitljivo versto svetnikov. — Ravnajte toraj po teh besedah, po tem izgledu tudi vi, preljudi rejniki in učniki! da bote mlado čedo Jezusovo, ki je njegovo posebno veselje, to je, nedolžne otroke v strahu božjem, v pravem studu in sovraštvu do greha izredili, ter nje in sebe zveličali. —

(Dalje prib.)